

Iğdır Sevdası 1

" Bir cumartesi günü girdim Iğdır'a. Akşamdı. Elektirikler kesikti. Sokaklar, binalar ağır ağır karanlığa gömülüyorlardı. Dükkanlarının önüne çıkmış esnaf birbiriyle çene çalıyordu. Herşey nedense soğuk ve uzaktı bana. „

Bir taksiyle köyün yolunu tuttum. Taksici Melekli köyündendi ve oldukça da konuşkan biriydi. Kasımcan'a gelene kadar hemen hemen bütün hayat hikayesini öğrenmiştim. Otuz beş yaşlarındaydı, bekardı ve bir türlü evlenemediğinden yakınıyordu.

O anlatırken ben geçtiğimiz köylere bakıyor, geçen yıldan beri nelerin değişip nelerin değişmediğini gözlemlemeğe çalışıyordum. Aslında pek değişen birşey yoktu. Belki değişmesi de gerekmiyordu. Ama dışarıda yaşayan biz Iğdır' lılar her gidişimizde bir mucize bekler gibi değişim bekliyorduk nedense.

Alkamer Köyü, köyden şehre dönüşmenin karmaşası içindeydi. Oba hep aynıydı. Köy mektebinin yakınındaki mütevazi anıt yoldan her geçen yolcuya Ermeni mezalimini hatırlatıyordu.Kasımcan daha yeşil ve canlı görünmüştü gözüme.Kendi köyümüz Kuzugüden tabii ki daha sevimliydi bana.Önce yüksek kavak ağaçları, ağaçların arasından kıvrılıp akan Kasımcan Arkı ve ilk göz ağrım, okulum! Bu çayda kaç defa çimdik acaba? O vakitler bir deniz gibi büyük ve derin gelirdi bana. Hatta çimerken boğulacağız diye korkardık. Ya şimdi? Şimdi küçücük, kirli bir çaydı işte! Okul sessizdi ama kulaklarıma cıvı cıvı sesler geliyordu. Bu sesler benimle birlikte yıllar önce bu okulda okuyan, bu bahçede koşturan arkadaşlarımla çocuk sesleriydi. Şimdi kimbilir hayat onları nerelere atmıştı? Boğazımda düğüm, gözlerimde nem köprüden geçip evin önüne ulaştık. Anam balkonda uzanmıştı, daha arabayı görür görmez dizlerine vurmaya, ağlamaya başladı... Ayrılık, hasret ne yaman şeydi böyle! Kucaklaştık! Hastaneden daha yeni çıkmıştı. Yorgun ve halsizdi. Sonra Sefer, Baykan, Çağlar, Fatma geldiler. Her birinde ayrı bir heyecan, ayrı bir sevinç...Gözlerim babamı arıyordu.Her geldiğimde önünde durduğu karaağaç burda, balkon burda, bahçe duvarı burda, anam, kardeşlerim burda ama babam yok! Ağzından hiç eksik etmediği sigarasından çıkan dumanlar gibi babam uçup gitmiş buralardan. Artık onu bu bahçede, bu ağacın önünde, bu evin içinde asla göremeyeceğim. Hayat devam ettikçe ayrılıklar da, hasretler de, gözyaşları da devam ediyor.

Gece yatmak ne mümkün! İlk geceler hep böyle olmadı mı? Bakışmalar, kısa gülüşler ve yorgun gözler! Temmuzun sıcaklığı iliklerimizi kaynatıyor. Esneye esneye yataklarımıza giriyoruz. Benim yorgun gözlerimde hala yollar var.O

yollarda akrabalarından, dostlarından izler duruyor.Sabah, kulaklarımı okşayan tanıdık sesler duyunca yolları düşünmeyi bırakıyorum. Yurdumdayım. Bu hava, bu ses, bu koku ve şükür şükür...Son Rus Çarı İkinci Nikolay' ın ailesinden biri bir kitap yazmış.İsmi, 'Her Açılan Sabaha Şükür' . Kitapta bir ömür boyu süren acılar var. Ama buna rağmen derin bir tefekkür ve şükürle acılar ümitlere çevrilmiş.

Her şükürde o kitabı ve kitabın adını hatırlarım. Her açılan sabaha şükür!
Sabahlar hep böyle yurdumuzda mutluluk ve şükürlerle açılın!

Köy benim için ne kadar gerçek görünse de hep bir masal dünyası olarak kaldı.12- 13 yaşıma kadar yaşadığım bu yerler hafızamda sislerin arkasında kalır gibi sırlı ve büyülü kaldı.Her yazımda, her konuşmamda o sıklardan, o büyülerden işaretler, renkler var.

Bu köy kaç asırlık bir köy? Bilinen tam beş asırlık! Prof. Faruk Sümer' in yazdığına göre,1500' lü yıllarda İran' dan kopup gelen Kuzugüdenlilerin bir kısmı bu köyü mesken edinirken bir kısmı da İç Anadolu bölgesine akıp gitmişlerdir. Şimdi Sivas- Yozgat arasındaki dokuz kasabanın tamamı Kuzugüdenli aşiretindendirler.

Ama ne yazık ki bu köyde bir tek tarihi anıt ve kalıntı yoktur. Halkımız sağ olsun, mezar taşlarını bile yok etmişlerdir! Geçen yıl köyün eski mezarlığında bir tek taş bile bulamamış ve çok üzülmüştüm. Bizim çocukluğumuzda gördüğümüz koç başlı mezar taşlarını da Kars'daki müzeye taşımışlar.

Köye her gittiğimde bir kaç yer beni kendisine çeker. Biri mezarlıktır biri de babamın ağaçlar diktiği tarlalarımızdır. Mezarlıkta, köyde iken tanıdığım insanların hayallerini görür gibi olurum. Onların mezataşlarına bakar, bir an olsa da onları anar, dua okurum. Tarlalarda da hep babamın izlerini ararım. Her köşede, her ağaçta onun nasırlı ellerinin izlerinin olduğundan eminim. O izler beni karşılar, bana hoş geldin der ve beni teselli eder.

Sonra köydeki kahveler... Her birinde biraz oturmak, tanıdıklarla küçük meseleler hakkında çene çalmak, arada bir geçmişi anmak, ölmüş gitmiş büyüklerimizin adı geçtikçe, 'Allah rahmet etsin,' demek, insana o topraklardan olmanın, o topraklara geriye dönmenin, o toprakla kucaklaşmanın sıcaklığını ve sevincini yaşıyor.

Nereye gitsem yönüm hep bu tozlu, kirli yollara dönüktür. Gerçeği de, hayali de, ümidi de, gözyaşlarını da hep burada aradım. Burası benim dünyaya gözlerimi açtığım yerdir. Belki de gözlerimi yumduğum yer de olacaktır. Ne olursa olsun, bu

zarif ve haşmetli Ağrı dağı' nın gölgesinde olmak bana huzur ve rahatlık veriyor.